

denk aan de stad

De dag waarop ik Attica Stone ontmoet, heb ik niet eens door hoe belangrijk dat is, omdat ik me zorgen maak om een boom.

Ik moet er meteen bij zeggen dat ik me normaal gesproken eigenlijk nooit zorgen maak om bomen. Bomen zijn prima en mensen hebben er over het algemeen geen last van, tenzij ze hun dennenappels op het fietspad laten vallen of vogels op hun takken laten zitten die vervolgens precies op je schooltas poepen.

Maar vandaag is dus een dag vol ongewone boomzorgen, want ik besepte ineens dat de Eenzame Den – mijn favoriete boom, de enige boom die nog overeind staat in de vallei waar ik woon – ten dode opgeschreven is. Over twee dagen wordt hij gekapt, weggehaald en verbrand, net als alle andere bomen die moesten plaatsmaken voor de wegen, winkels en huizen van mijn woonplaats, Dunns Boomgaard.

En ik ben de enige die hem kan redden.

Want ik ben Pri Kohli, het eerste kind dat hier kwam wonen en het officiële Gezicht van Dunns Boomgaard. Dus als er iemand is die hem kan redden, ben ik het wel. Ik ben al van kinds af aan de lievelingsberoemdheid van het stadje. Mijn gezicht staat in elke brochure en is te zien in elke tv-reclame en elke online-advertentie, al vanaf het moment dat

burgemeester Dunn tien jaar geleden aan de bouw van het stadje begon.

Het is alleen lastig om ervoor te zorgen dat volwassenen naar je luisteren. En als ze in Dunns Boomgaard op het punt staan iets plat te buldozeren, dan is dat zelfs bijna onmogelijk.

Let maar op. Ik sta nu op Straat Ene, de belangrijkste straat van Dunns Boomgaard, en probeer de aandacht van de burgemeester te trekken.

‘Eh, burgemeester Dunn, mag ik even...’

‘Kijk naar het geweldige aanbod aan winkels dat we hier hebben!’ buldert de stem van burgemeester Torvald Dunn.

Ik kijk naar het geweldige aanbod aan winkels.

‘Ja, oké,’ zeg ik, ‘maar mag ik u even iets vragen over de Eenzame D...’

‘En de kwaliteit van deze straten!’ gaat burgemeester Dunn verder. ‘Niemand legt straten aan zoals we dat hier in Dunns Boomgaard doen! Kijk toch eens naar dat asfalt!’

Ik kijk naar het asfalt. Het ziet er heel asfalterig uit.

‘Ja,’ zeg ik zo enthousiast als ik maar kan, ‘maar even over de Eenzame Den. Is er niet een manier waarop...’

De burgemeester gaat op mijn voet staan. ‘Fantastisch!’ roept hij uit, gebarend naar alles om zich heen. Ondertussen stampst hij met zijn dikke werklaarzen extra hard op mijn tenen om me duidelijk te maken dat dit geen goed moment is om erover te praten.

Toegegeven, het is ook geen goed moment. We worden omringd door een hele menigte gezinnen die uit de Grote Stad zijn gekomen om naar de Eenzame Den te kijken. Nou ja, niet

naar de Eenzame Den zelf, maar naar het veld waarin hij staat. Torvald wil dat ze de huizen kopen die hij hier laat bouwen zodra de Eenzame Den is weggehaald. Dit hier zal de Laatste Straat-wijk gaan heten. Als deze wijk gebouwd is en er mensen wonen, zegt Torvald, dan is de stad compleet.

Als Gezicht van de Stad is het mijn taak om hem te helpen de mensen over te halen hiernaartoe te verhuizen. Dat is ook de reden dat ik om drie uur 's middags hier sta en niet op school zit.

‘Maar dat hoeft u allemaal niet van mij aan te nemen!’ zegt burgemeester Dunn. Hij veegt de paar plukken zilverkleurig haar die zijn bijna kale hoofd bedekken weer netjes op hun plek en haalt zijn laars van mijn voet af. ‘Vraag het maar aan deze jongeman!’ Hij woelt door mijn haar en nu zijn alle ogen op mij gericht.

‘Deze stad is perfect! Ik heb het hier geweldig naar mijn zin!’

Ik meen echt geen snars van wat ik zeg. Niet meer. Ik geloofde dat dit stadje perfect was, tot ik er gisteren ineens achter kwam dat alles wat het zo perfect maakte inmiddels is verdwenen.

Alles, behalve de Eenzame Den. En over twee dagen is die ook weg, tenzij ik hem kan redden.

Zonder de groene wildernis die hier ooit was, ziet Dunns Boomgaard eruit als het schone, strakke, nieuwbouwsstadje dat het is: het ligt in een komvormige vallei, wordt omringd door heuvels en steeds verder vol gebouwd met nette, vierkante huizen.

Opgeruimd. Netjes. Fonkelnieuw.

Maar niet perfect.

‘Ja, u hoort het! Deze stad is werkelijk perfect!’ zegt burge-

meester Dunn. Weer woelt hij door mijn haar, alsof ik een hond ben die zijn tennisbal teruggebracht heeft. ‘En Pri kan het weten!’ gaat hij verder, zwaaiend naar de vlaggen die hoog aan de masten langs Straat Ene wapperen. Op elke vlag staat met sierlijke letters:

TIEN JAAR DUNNS BOOMGAARD

‘DENK AAN DE STAD’

En op elke vlag prijkt een grote foto van mijn gezicht.

‘Ooh!’ ‘Hmmm,’ hummen de mogelijke nieuwe inwoners. Enkelen van hen pakken hun telefoon om foto’s van me te maken.

Ik forceer een glimlach. Ik ben het gewend. Dit is mijn taak.

Ik ken het stadje beter dan wie ook, want ik heb het gebouwd zien worden. Ik weet wat er overal was voordat er een huis of winkel verrees.

Zoals de Bultrugrots, die mama en ik een naam hebben gegeven voordat de hele plek met de grond gelijkgemaakt werd om plek te maken voor Straat Twee.

Zoals de dichtbegroeide heggen waarin ik mijn figuurtje van Jake de hond uit *Tijd voor avontuur* verloor toen ik zes was, voordat ze uit de grond werden getrokken om daar een supermarkt neer te zetten.

Zoals het kleine bosje vol met struiken waarin ik vroeger samen met mijn voormalige beste vriend, Evan Gray, hutten bouwde, en die weggehaald zijn om ruimte te maken voor een filiaal van Grote Bekers Koffie.

‘Ben je hier gelukkig, Pri?’ vraagt burgemeester Dunn, en hij

trekt zijn wenkbrauwen naar me op. De wenkbrauwen zeggen glashelder: DENK AAN DE STAD.

‘Ik ben hier zo gelukkig!’ roep ik uit, ook al voel ik me ellendig.

‘Natuurlijk ben je hier gelukkig!’ grijnst burgemeester Dunn.

Als mijn moeder denkt dat ik haar niet kan horen, noemt ze de burgemeester altijd ‘Torvald met de Twee Gezichten’. Ik heb haar nooit gevraagd waarom.

Straat Ene is maar honderd meter lang. Burgemeester Dunn gaat iedereen voor en loopt snel voorbij Grote Bekers Koffie en Kasteel Dunn naar het einde van de straat, die in een T-splitsing uitkomt op de Valleilaan, waar Dunns Boomgaard Basisschool staat.

De burgemeester leidt ons net de hal in als de laatste schoolbel gaat. De tl-buizen flikkeren, het licht knippert uit en weer aan. Kinderen in blauwe jasjes stromen langs ons naar buiten, Straat Ene op. Het is net een rivier die heel netjes buiten zijn oevers treedt terwijl wij stroomopwaarts waden naar een grote tafel die als een soort eiland in het midden van de hal is neergezet. Op die tafel staat een groot, rond ding dat met een witte doek is bedekt.

‘Dit zullen jullie geweldig vinden. Echt helemaal fantastisch,’ zegt burgemeester Dunn stralend terwijl hij een punt van de doek optilt.

Dit is zo’n moment waarop mensen altijd foto’s maken, dus loop ik om de tafel heen zodat ze het Gezicht ook op de foto krijgen. Waarschijnlijk heeft burgemeester Dunn dat niet in de gaten, want zodra hij met een dramatisch gebaar de doek van tafel trekt en weggooit, krijg ik hem over me heen.

Nu ben ik net een spook. Buiten het laken applaudisseren de mogelijke nieuwe inwoners voor wat ze op tafel zien. Ik wil de doek van me af trekken, maar eigenlijk vind ik het hierbinnen wel prettig. Lekker privé. Hier hoeft ik heel eventjes niet te doen wat er van me wordt verwacht. Ik kan doen alsof de Eenzame Den veilig is en alles nog even perfect is als vroeger.

‘Is het niet schitterend?’ zegt Torvald. ‘Zien jullie het... Ja, dat daar is de Laatste Straat-wijk! Willen jullie die graag in het echt zien? Natuurlijk komen jullie vrijdag allemaal naar het Stadsvuur, maar laten we nu eerst eens kijken waar jullie huis komt te staan, nieuwe Boomgaardbewoners!’

Opgewonden ‘aaah’s!’ en ‘ooh’s’ zweven na Torvalds woorden naar de deur. Als ik snel ben, kan ik ze nog net inhalen en burgemeester Dunn naar de Eenzame Den vragen.

Ik sla het laken omhoog tot boven mijn ogen en zie dat hij al weg is. Ik sta in mijn eentje bij het ding dat iedereen zo opwindend vond. Het is een 3D-maquette, een model van Dunns Boomgaard en de vallei eromheen, gemaakt van piepschuim en met een grote koepel van plexiglas eroverheen. Het is eigenlijk best gaaf.

‘Hoi, Gezicht,’ zegt een jongen in het voorbijgaan.

‘Hoi, Jonty,’ zeg ik zonder om te kijken. Dat hoeft niet. Ik ken alle kinderen van de stad.

Het 3D-model is twee meter lang en twee meter breed, en opgebouwd uit een soort taartpunten die je er zo uit kunt pakken en vervangen. Het model toont alle gebouwen en straten van de stad met behoorlijk veel details. De Eenzame Den, de hoogste en laatste boom in de vallei, staat op de allerlaatste groene taartpunt.

Somber staar ik naar de Modelstad die ik al mijn hele leven lang bijna elke dag zie. Of in elk geval sinds mijn kleutertijd. Toen ik klein was, noemde ik dit het Piepschuimuniversum. Ik vloog eroverheen in een denkbeeldige helikopter en dook omlaag langs mijn huis en maakte allerlei loopings boven de grasvelden eromheen. Ik merkte nauwelijks hoe enorm alles veranderde, tot Torvald de nieuwe wijk aankondigde en ik me realiseerde dat alle plekken waar ik vroeger speelde zijn verdwenen – de velden, de klauterrotsen, de verstopplekken, de wild groeiende struiken en alle bomen.

Op eentje na.

‘Hoi, Gezicht,’ zegt een meisje.

Ik zwaai nog even over mijn schouder. ‘Hoi, Kirsten.’

Het laatste stroompje leerlingen sijpelt langs me naar buiten, daarna is het leeg en stil in de hal. Ik buig me over de maquette heen. Als je die zo ziet, zou je de Eenzame Den omver kunnen blazen met een nies.

En hem vervolgens aan mootjes hakken en verbranden in het Stadsvuur.

Afgezien van die nies is dat ook precies wat er vrijdag gaat gebeuren.

Ik móét hem redden.

Ik raak de kunststof koepel boven de laatste boomtop in de stad aan. ‘Als ik toesta dat ze jou verbranden,’ zeg ik tegen de Eenzame Den, ‘wat blijft er dan nog voor leuks over aan de stad?’

En op dat moment zegt een stem die ik nooit eerder heb gehoord vlak achter mijn linkeroor ineens: ‘Appelbomen.’

geen appels, één den

Ik vind mezelf best cool. Dus reageer ik op een stem die vlak bij mijn linkeroor ineens ‘appelbomen’ zegt door een best coole kreet te slaken en heel cool opzij te springen tegen een pilaar aan.

Als ik me van de pilaar wegduw (heel cool, maar iets te hard, waardoor ik keihard met mijn dijbeen tegen de punt van de tafel met de maquette stoot), draai ik me om naar degene die me heeft beslopen.

Het is een meisje. Ze ongeveer een jaar ouder dan ik en vijf centimeter langer. Haar haar is geverfd in een kleur die ik nog nooit in de natuur ben tegengekomen.

Ik heb haar ook nog nooit eerder gezien. Dat had ik me vast wel herinnerd, want ze ziet er heel anders uit dan alle anderen in Dunns Boomgaard.

‘Appelbomen,’ herhaalt ze.

‘Watte?’ zeg ik. ‘Wie ben... Watte?’

Ze stapt om me heen om naar het model van de stad te kijken. ‘Zo, zo. Kaboem! Hallo, Pri Kohli, ik ben Attica Stone. Ik ben nieuw in de stad.’

Ze steekt een hand uit in mijn richting, maar voor ik kan beslissen of ik hem wil schudden, trekt ze hem weer terug en tikt ermee op de koepel van plexiglas boven de maquette. ‘Dit stadje